

Sygnatura akt VIII Ga 365/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

Przewodniczący - SSO Leon Miroszewski

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2017 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) -Finanse spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w S.

przeciwko B. Ż. (1), B. Ż. (2) i K. Ż.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 31 maja 2016 roku, X GC 992/15

I. oddala apelację;

II . zasądza od pozwanych na rzecz powódki kwotę 1.200,00 (tysiąc dwieście) złotych z tytułu kosztów procesu.

(...)

Sygnatura akt: VIII Ga 365/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 maja 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin–Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanych B. Ż. (1), B. Ż. (2) oraz K. Ż. na rzecz powódki (...) -Finanse spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 5946,94 złotych wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. jako odsetki ustawowe za opóźnienie) od dnia 9 sierpnia 2014 roku. Nadto zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 1467 złotych tytułem kosztów procesu. Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwani posiadali tytułu egzekucyjny w postaci nakazu zapłaty z dnia 18 lipca 2011 roku, w postępowaniu nakazowym z weksła, wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie pod sygnaturą XI GNc 1676/11, w którym zasądzona została od K. H. kwota 57.403,38 zł oraz 4.335 zł tytułem kosztów postępowania.

Zasądzenia Sąd Rejonowy dokonał na podstawie umowy pomiędzy stronami z dnia 2 września 2011 roku, zakwalifikowanej jako umowa o świadczenie usług, co do prowizji na rzecz powódki od pozwanych na podstawie tej umowy, uznając przy tym, że brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwani, składając oświadczenie woli w powołanej umowie w zakresie współpracy w dochodzeniu roszczeń, pozostawali pod wpływem błędu. Uznał, że pozwani nie sprecyzowali, na czym miał ich błąd polegać, stwierdził też, że pozwani nie uchylili się od skutków prawnych ich oświadczenia woli.

W apelacji od tego wyroku pozwani zaskarżyli go w całości i zarzucili naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów polegającą na pominięciu faktów: niezaksięgowania spornej faktury, wpłata należności od dłużnika nastąpiła po terminie, powódka wcześniej zaprzestała wykonywania umowy, a więc zapłata nastąpiła na skutek egzekucji komorniczej, nadto powódka poprzez świadka i prokurenta przyznała, że żądana kwota była karą umowną; art. 750 k.c. w zw. z art. 744 k.c. i 746 k.c. w zw. z art. 627 k.c., 632 k.c., 638 i 642 k.c. oraz art. 353¹ k.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że umowa łącząca strony nie jest umową rezultatu, a więc wynagrodzenie przysługuje powódce za usługę niewykonaną, także po dacie faktycznego zaprzestania usług i niezależnie od faktu rzeczywistego otrzymania przez pozwanych środków od dłużnika.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanych kosztów w postępowaniu apelacyjnym.

Strony nie przedstawiły wniosków dowodowych. Sąd Okręgowy nie stwierdził potrzeby uzupełnienia dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym w związku z czym uzasadnienie wyroku, na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c., ograniczać się ma jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając nadto na uwadze treść art. 505⁹ § 1¹ k.p.c., zgodnie z którym apelację można oprzeć także na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy, należy, odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. stwierdzić, że okoliczności faktyczne podnoszone przez pozwanych, jako według nich nieustalone przez Sąd pierwszej instancji, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Innymi słowy, ich istnienie bądź brak nie ma wpływu na kwalifikację prawną umowy stron, a tym samym subsumpcję przyjętych norm prawa materialnego. To raczej z dowodzonej przez pozwanych kwalifikacji umowy, jako umowy rezultatu, pozwani wyciągają wnioski co do skutków zdarzeń widzianych przez nich w sposób prezentowany w apelacji.

Kwalifikacja umowy stron powinna się przede wszystkim odnosić do jej pisemnej treści. Treść ta natomiast pozwala zgodzić się z Sądem Rejonowym co do jej kwalifikacji jako umowy starannego działania, określanej w kodeksie cywilnym jako umowa o świadczenie usług (art. 750 k.c.), do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 734-749 k.c.).

Świadczą o tym następujące postanowienia umowy: §1 – przedmiotem umowy była pomoc w dochodzeniu roszczeń finansowych od dłużników – a więc nie osiągnięcie skutku wyegzekwowania należności, §1 ust. 4 – zleceniobiorca (powódka) zobowiązał się do przekazywania raportów miesięcznych raz na 2 miesiące – a więc wykazania, że prowadzi działanie z należytą starannością, §4 ust. 7 – ustalenie, że każda wpłata dłużnika tytułem zapłaty wierzytelności przekazanej do windykacji, po dacie zlecenia będzie traktowana jako rezultat działania zleceniobiorcy, a tym samym będzie uprawniała do otrzymania przez powódkę prowizji – a więc przyjęcie, że działanie powódki ma zmierzać do uzyskania zapłaty przez dłużnika, jednak zapłata nie musi bezpośrednio doprowadzić do tej zapłaty. Na kwalifikację umowy stron jako umowy o świadczenie usług wskazuje też określenie jej w § 6 jako umowy bezterminowej, rozwiązywanej za wypowiedzeniem.

Faktem jest, że wynagrodzenie powódki, którego dochodziła w niniejszej sprawie, było prowizją, nie oznacza, że jej obowiązek świadczenia polegał na uzyskaniu rezultatu, choć od rezultatu prowizja zależała. Wskazuje na to powołany już wyżej § 4 ust. 7 umowy, a nadto § 4 ust. 1 umowy, zgodnie z którym od zrealizowanego zlecenia zleceniodawca zobowiązuje się zapłacić honorarium niezależnie od formy rozliczenia z dłużnikiem.

Pozostając przy wzmiankowanym wyżej § 4 ust. 7 umowy trzeba zauważyć, że nie tylko wpłaty dłużników dokonane w trakcie trwania czynności powódki były traktowane jako rezultat, ale też wpłaty późniejsze, tym samym nie zasługują na aprobatę pogląd pozwanych, że prowizja ta nie należała się gdy zapłata nastąpiła po zaprzestaniu czynności przez powódkę, czy też nie była bezpośrednio zależna od jej czynności. Owe czynności miały mieć jedynie postać starannego

działania, a co do zachowania wymaganej staranności pozwani nie przedstawili w apelacji zarzutów. Trzeba też zauważyć, że zapłata, od której powódka dochodziła prowizji, miała miejsce w czasie trwania umowy pomiędzy stronami (§ 6 umowy).

Biorąc pod uwagę powyższe należało uznać, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej kwalifikacji umowy pomiędzy stronami i należycie wskazał podstawę prawną zasądzenia. Odnosząc się natomiast do samej treści apelacji i uzupełniając dotychczasowe oceny trzeba nadto stwierdzić, że pozwani przedstawili w apelacji nieco odmienne stanowisko w zakresie prowadzonej obrony, co daje podstawę do przyjęcia, że pozwani ostatecznie uznali zawartą z powódką umowę jako niewadliwą i mogącą stanowić podstawę roszczeń wynikających z jej treści.

W związku z powyższym, na podstawie art. 385 k.p.c., należało oddalić apelację jako bezzasadną. Rozstrzygnięcie o kosztach zostało oparte o treść art. 98 § 1 k.p.c. Ponieważ powódka wygrała w całości proces w postępowaniu apelacyjnym, należało zasądzić na jej rzecz od pozwanych rzecz koszty procesu za tą instancję na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją, która weszła w życie w dniu 27 października 2016 roku, zgodnie z § 2 rozporządzenia zmieniającego.

Sprawa została rozpoznana przez Sąd Okręgowy na posiedzeniu niejawnym (stosownie do art. 505¹⁰ § 2 k.p.c.), albowiem żadna ze stron nie domagała się przeprowadzenia rozprawy.

(...)